

VASS NORBERT

Birsillat

Holnap fácánra megyünk, mondta a Kocsis Béla, de csak úgy mellékesen, mintha nem is azt mondaná, amit mondott. Kedd délelőtt hallott dűrögni egyet, állítólag a krosszpálya melletti zánócásban, és meg volt róla győződve, hogy rejtőzhet több is arrafelé. A Forrai Lacika hiába erősködött, hogy szerinte nem fácán dűrgött ott, hanem a Simic bácsi gyümölcsösének a kapuját hallotta a Béla nyikorogni, ahogy a sánta Teca betette, miután elcsórt megint pár lehullott birset. A Lacikára nézett a Béla akkor, azokkal a szürke, hideg szemével és anynyit mondott halkán, hogy dagadt. Úgy mondta, hogy csönd lett. Fácán se dűrgött, kapu se nyikorgott abban a csöndben és a Forrai is némán nyalta a Family Frostos Kaktuszt tovább. A tizenhármassal rondított bele a csöndbe, amit a buszforduló felől a város irányába hajtott a Bajszos, és amikor odaintett nekünk az árokpartra, arra gondoltunk, hogy ott utazik biztos a csuklóban a Teca most is a lopott birssal, és hogy birsillatú akkor a csukló és ettől egyszerre mosolyodtunk el mind. Szerettük volna, hogy így legyen. És persze fácánt sem lett volna rossz lőni. Feltételezem, ezért hittünk a Bélának.

Nem számítottunk egyébként gyakorlatlan céllövőnek. A légpuskát ugyan nem bírtuk még el rendesen, úgyhogy kétágú létrát használtunk támasztékul, de lődöztünk technikaóráról maradt hurkapálcikára, mogyoróbokorra aggatott 7 Up-os dobozra, meg azokra a Kinder-figurákra is, amiket elcserélni képtelenség lett volna, mert mindenkinek volt már belőlük legalább kettő. És – nos – lődöztünk azokra a verebekre is, amik a kerítésünkön vagy a gyümölcsfáinkon gondoltak megpihenni. Nem volt ezekben a puskákban elég erő, ezért megszedültek csak a tölténytől ezek a verebek, ritka alkalomnak számított, ha valamelyik egyből lefordult. Ezért is volt dermesztő hallani, hogy a Bőzsöny Jani bácsi arról panaszkodik egyszer a Baki Laci bácsinak az utcán, hogy egyre gyakrabban fosik mostanában valami miatt a Mirci, és hiszi a Laci vagy nem, mintha eldeformálódott légpuskagolyók csillognának a fosataiban. Kifújta a füstöt a bajsza alól a Baki Laci bácsi, legyintett és azt mondta, hogy szerinte túl sokat kujtorog az a macska mostanában, de azt nem hiszi, hogy holmi kilapult ólomgolyóktól menne a hasa. Nekünk világosnak tetszett persze, hogy téved, a Mirci ugyanis rálehet valahol az általunk megsebzett verebekre, s miután elkapja és befalja őket, bizony a mi golyóinkat foshatja aztán ki.

Abban maradtunk a Bélával, hogy ha így van is, a Mirci azért kujtorog végsősoron mindenfelé a hegyen, mert baszik a Jani bácsi elegendő tápot tenni a táljába. Ha nem így lenne, nem kóvályogna éhesen, nem találná és támadná meg az általunk meglőtt verebeket, nem feküdné meg a gyomrát a deformált töltény, következésképp nem fosná tele ölmos fossal a Jani bácsiék udvarát. Innentől nem a mi dolgunk. Lődöztünk tehát tovább. Kinder-figurára, 7 Upos dobozra, hurkapálcára, verébre.

Egy alkalommal azonban nem volt elég figyelmes a Mirci. Egy átlótt szárnyú verébbel babrált épp a Bélák udvarán, a Frenki meg, a Bélák dobermannja szempillantás alatt mögötte termett. Talán, hogy ráijesszen. Úgy ijesztett rá a Mircire a Frenki, hogy a hátába harapott, a nyakánál fogva felemelte és megrázta kicsit. Olyat roppant ettől a Mirci gerince a Béla szerint

– aki a cseresznyefáról nézte végig a horrort –, mint amikor a befagyott Desedán a jég rian. Olyasmint érezhetett a Mirci akkor, mint azok, akik az UFO-körhintán ülnek, amit rükvercbe kapcsol vurslikor a ringlisés. Csak hát nem volt ugye bekötve a Mirci, ami szabálytalan.

Sajnáltuk. Meg persze a Jani bácsi is, aki attól fogva azt mondogatta az utcán mindenkinek, hogy azért kóborolt el a Mirci, mert az olcsóbb tápot hozta neki egy ideje a lerakatból. Tudtuk, hogy az igazság ennél csúfabb, de érezhette a Béla is rögtön, hogy ha feldobja a Frenkit, azzal nekünk is kellemetlen perceket szerez. Fogta emiatt a szívlapátot az eset után egyből, és átdobta a Mircit a szomszéd üres telekre. Gondolta, ha már így járt, ott időzzön inkább, a gazban.

Megbeszéltük viszont, hogy a Mircire való tekintettel a verébvadászattal felhagyunk. Így is volt, de a fácán azért más. Arra ugyebár nem vonatkozott a tilalom. Eleget sebez-e vajon egy fácánon a 631-es Slavia, kukacoskodtam, mikor a verebek is csak helyel-közzel sérülnek tőle meg? Azt mondta erre a Béla, hogy az agyát kell neki eltalálni, mert akkor elfelejt egyből repülni. Tulajdonképpen meggyőzött. A Forrai Lacika hozzátette még, hogy ha tényleg biztosra akarunk menni, kereszt alakban vágjuk akkor be a töltények elejét. Egy Van Damme-filmben látott ilyet és bár nem értette, mit motyogott vagdosás közben a Van Damme, mert csehszlovák alámondással van meg nekik videón, az viszont hétszentség, hogy ezekkel a töltényekkel leszedett mindenkit, pedig hát nem is fácánra ment.

Azon tanakodtunk épp, a birsillatú ég alatt, hogy mibe csomagoljuk a légpuskát, hogy befér-e vajon a Lincbalázs teleszkópos botjának a fekete tokjába, mert az mégiscsak rémisztő lenne, ha a Slaviát pőrén a cangának támasztva tolnánk végig a bicajt holnap uzsonnaidőben a Kőrösön. Amikor a puskáról meg a tokról vett gondolomforma szemmértéket vetettük össze, elviharzott mellettünk valami. Porzott utána az egész Kecelhegy. Egy cingár fiú távolodó kontúrjait véltük felfedezni. A kiségitő felé tekert. Zörgött a cangája mint a veszedelem, de hát ekkora sebességnél csoda, hogy nem esett szét. Utánaeredtünk.

A kiségitő tisztességes neve Bárcki Gusztáv volt amúgy, de annak senki nem hívta, kiségitőnek vagy gyógyesznak annál inkább, és minket, kecelhegyieket folyvást azzal húztak, hogy ha már egyszer ott lakunk úgyis, meg hülyének is hülyék vagyunk, igazán átiratkozhatnánk. Jártunk amúgy oda, de nem tanulni, hanem cangázni. A Kiségitő körül volt ugyanis a környék legtechnikásabb pályája. Start a bejáratnál, kevéssel utána balra bukó lejtő. Eszement tekerés a Vak Bottyán felé, bal kéz felől kosárpalánkok – háló persze nincs –, jobbra a Simic bácsi gyümölcsöse. A száguldástól szemünkbe szökő könnyekbe rendszerint birsillat keveredett. De hát ki érezte ezt akkor, amikor újabb balost kellett venni, akkora sebességnél még hozzá, hogy az egyenesben egy ideig hiába tekertél, sehogyse érted utol a pedált. Mintha szalajtana a cangád. Mire az egyenes elfogyott, felrántották balra az utat és ugyanolyan hosszú emelkedő következett, mint a lejtmenet volt, a célegyenesben ezért meglehetősen elgyötörtén tapostad már a pedált, és alig vártad, hogy pittyenjen a stopper, és lógó nyelvvel megkérdezhesd, mennyi lett. Ha gyenge, akkor csak mutatta az, aki mérte, ha jobb, akkor mondta is. A rekordot a zánócásban talált féltéglával írtuk az aszfaltra. Név, vessző, perc, vessző, másodperc, vessző, tized. A legpontosabbnak a Forrai Lacika stopperét véltük, ami megszólalásig hasonlított a Ladovics Karcsi bácsi órájára. Arra, amivel a Coopert szokta mérni a suliban, csak erre nem az volt írva, hogy Casio, hanem valami kínai humbug. Egy rekord addig élt általában, amíg az első eső elmosta, tiszta időben ugyanis a csúcstartó különös figyelmet fordított arra, hogy lefekvés előtt kitekerjen még a kiségitőhöz és megerősítse az aszfalton az ákombákom számokat, meg a nevét. Ez állt most ott: Zubor Zoli, 1,31,7.

A cingár fiút a bejárat előtti résznél értük nagyjából utol, ahol a campingje kerekét próbálta kikapni, de hát azért nem volt az olyan könnyű, mert a dinamó mellett a fém sárvédőt

is meg kellett emelni. Sosem láttuk erre felé ezelőtt. Odagurultunk és megkérdeztük, hogy hallott-e már a versenyről, mert ha lenne kedve egyet menni, mi megmutatnánk a pályát, meg az idejét is lemérjük. Bólintott, persze. Megkerültük vele a téglalapot, ami lejtett is meg emelkedett, és ember nem került még meg 1,30 alatt. Figyelmébe ajánlottuk a halálkanyart, ahol jobban teszi, ha nemcsak a kontrával fékez, de behúzza elől a patkóféket is, máskülönben a szalagkorlátnak sodródhat. Egy szót se szólt, angyalian mosolygott csak a kapafogaival. Megköszönte a tesztkört és kérte, hogy jöjjön az éles. A Forrai startjelére nekiiramodott és eltűnt a szemünk elől. A hátunk mögül ismeretlen hang hallatszott a zánócsából, az is lehet, hogy egy fácán dürgött, de kit érdekelt ez akkor, amikor ez a fiú a Zubor Zoli csúcsa ellen ment. A Béla se nézett hátra, hanem a kukoricás irányába meredt, ahonnan felbukkanni vártuk az ismeretlen fiút. Kisvártatva be is fordult a zörgő canga a célegyenesbe, a Forrai mutatójúja a stopper gombján, szájában a Kaktusz-pálca. Pittyentett, a srác kifarolt és mindenki a Forraira nézett. 1,27,9 – rebegte. Majdnem négy másodperccel jobb a Zubornál.

A fiú nem tűnt fáradtnak. Zavartan mosolygott, meg ez első kerekét próbálta kikapni megint. Nem sikerült. Megköszönte a kedvességünket és indult is volna, de a Kocsis Béla elszaladt a féltégláért, felírta a számokat az aszfaltra, aztán a fiú felé nyújtotta az íróeszközt. Az letámasztotta a campinget, szórakozottan elvette a téglát, az útra karcolta, hogy Sanyi, és elköszönt. Sosem láttuk azután arrafelé, pedig legyőzte aznap az időt. Több mint két másodperccel ment 1,30 alá. Mintha puskából lőtték volna ki. Álltunk némán egy ideig, aztán a Zuborék felé indultunk. Jégkockás indiáncseresznye mellett gondoltuk elmondani neki, amit magunk sem hittünk.

Miklós Gábor: Horror Vacui I.

